

Když pak st-I v souvislosti s tím ve svém odvolání namítal, že obec neprávem kalkuluje s vodou dodávanou bezplatně, po případě za sníženou cenu, poněvadž zvláštních užívacích práv na bezplatný odběr vody z obec. vodovodu nebo za sníženou cenu není, nemohl žal. úřad námitku tu vyřídití paušálním poukazem na to, že není zákonem obci bráněno, aby dodávala vodu na základě zvláštních soukromoprávních smluv a ve veřejném zájmu bezplatně nebo za sníženou cenu, nýbrž bylo na něm, aby zjistil, zda v případech, kde se tak děje, je tu skutečně přípustná soukromoprávní úmluva toho obsahu, nebo — pokud jde o obecné užívání vodovodu — zda to pravidla o vodném připouštějí.

Neobstály tedy některé z položek, jež jsou základem výpočtu vlastní ceny vody, směrodatné pro stanovení výše vodného, a padá tím i závěr žal. úřadu, že výše vodného, jak se na něm usneslo městské zastupitelstvo v Opavě, odpovídá zákonu.

Bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 12.279.

Pojišťovací právo. — Pojištění úrazové (Slovensko). — Řízení správní: I. Paragraf 21 min. nařízení č. 4790/1917 (R. T. 633/17), podle něhož za nedoplatky úrazových příspěvků jest odpovědný nejen původní dlužník, ale i každý nástupce podniku, byl zachován v platnosti zákonem č. 168/1922 Sb. — II. Úřad není povinen přihlížeti z úřední moci k tomu, zda straně předepsané úrazové příspěvky jsou promlčeny.

(Nález z 3. února 1936 č. 4328/34.)

V ě c: Dr. Ivan S. v Lipt. Sv. Mikuláši proti rozh. zem. úřadu v Bratislavě z 10. listopadu 1933 o ručení za úrazové příspěvky.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Záručním platebním výměrem z 20. ledna 1927 vysloвила zem. úřadovna pro pojišťování dělníků v Bratislavě na základě § 21 min. nař. č. 4790/1917, že st-I je solidárně zavázán za dlužné úrazové příspěvky, jež byly firmě Korytnické kúpele v Korytnici pravoplatně předepsány platebními výměry za léta 1920, 1921/1922, 1923 a 1925 v úhrnné částce s úroky z prodlení 1.566.64 Kč, a uložila st-li zaplatiti tuto částku.

Odvolání proti tomu podané bylo nař. rozhodnutím zamítnuto.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí uvážil nss: — — —

Po stránce právní uplatňuje stížnost, že nabyli-li st-I lázeňských objektů v exekuční dražbě, mohou rozhodovati jen ustanovení exekučního zákona a dražebních podmínek, podle nichž však st-I neručí za dluhy bývalého vlastníka, což jest zjevno z ustanovení § 184 exekuč. zákona. Zem. úřad porušil ustanovení §§ 84 a 89 exekuč. zákona, poněvadž podle dražebních podmínek koupil st-I nemovitosti bez jakýchkoliv závazků. Ustanovení § 21 min. nař. č. 4790/1917 se na tento případ nevztahuje, neboť stanoví-li, že za nedoplatky úrazových příspěvků odpovídá nejen

původní dlužník, nýbrž i jeho nástupce, rozumí nástupcem jen onoho, kdo soukromoprávní smlouvou nabyt od předešlého vlastníka podnik, nikoli však nabyvatele, jenž lázeňské nemovitosti odkoupil na veřejné dražbě a celý podnik si samostatně vystrojil zařízením a samostatně jej provozuje. Min. nařízení ani nemohlo zrušit zákon, pročež i kdyby mohl býti ustanovení § 21 nařízení dáván smysl, jež mu imputuje zem. úřad, rozhodovala by ustanovení exekuč. zákona. Ze směrnice vyslovené v onom ustanovení, že totožnost podniku nevylučuje okolnost, že nástupce podniku opatřil si obchodní zařízení od kupců z dražby proti předešlému majiteli provedené, jde najevo, že koupil-li někdo nemovitosti podniku na veřejné dražbě, vylučuje tato okolnost totožnost podniku. — — —

Žalovaný úřad uznal na ručební závazek st-lův, opíraje se o ustanovení § 21 min. nař. č. 4790/1917. Ustanovení toto praví v 3. odst., že za nedoplatky nem. a úraz. příspěvků a za členské legitimační poplatky jest odpovědný nejen původní dlužník, nýbrž i každý, kdo toho kterého času je majitelem podniku (nástupcem v podniku). Ohledně této povinnosti, která je rovněž solidární, má se posouditi totožnost podniku, pokud se týče okolnost, provozuje-li nástupce podnik původního dlužníka, podle daných okolností. Totožnost podniku nevylučuje okolnost, že nástupce v podniku opatřil si obchodní zařízení od kupců z dražby proti předešlému majiteli provedené, lze-li jinak totožnost podniku zjistiti. Podle tohoto předpisu jest kritérium pro ručení nástupce v podniku, aby provozoval podnik původního dlužníka, tudíž po stránce subjektivní vlastnost podnikatele (§ 22 zák. čl. XIX:1907), po stránce objektivní totožnost podniku. Zákon však nečiní rozdíl mezi způsoby nabytí podniku a není v něm podkladu pro názor stížnosti, že ručení jest omezeno jen na případ, kdy podniku bylo nabyto soukromoprávní úmluvou s dřívějším vlastníkem. Postihuje proto ručební závazek podle citovaného ustanovení též onoho majitele, jenž podniku nabyt ve veřejné dražbě, a nelze se pak právem dovolávati toho, že podle exekučního zákona závazek takový dražebního nabyvatele nestíhá, když zvláštním předpisem uvedeného § 21 min. nař. č. 4790/1917 závazek takový dražebnímu nabyvateli přece uložen byl.

Zbývá pak jen zkoumati, zda ustanovení ukládající i dražebnímu nabyvateli takový závazek jest platnou normou, když nebylo vysloveno ani v zákonném článku XIX:1907 o pojištění průmyslových a obchodních zaměstnanců pro případ nemoci a úrazu, ani v jiném zákoně, nýbrž bylo vydáno pouhým min. nařízením. V otázce té jest poukázati k tomu, že §em 1 zák. článku LXIII:1912 bylo min. zmocněno použití v době války výjimečné moci k úpravě poměrů v tomto zákoně vytčených, přičemž bylo stanoveno, že výjimečná moc zaniká ukončením války, a že v téže době mají býti zbavena účinnosti opatření na základě výjimečné moci vydaná. Uvedený zákonný článek LXIII:1912 byl doplněn zákonným článkem IV:1916 a zákonným článkem VII:1917 a bylo pak v § 2 posléze uvedeného zákona zmocněno ministerstvo, aby odchýlně od předpisů zákonného článku XIX:1907 upravilo jisté obory pojištění dělníků, zejména také zajištění a vymáhání pojistných příspěvků. Určilo-li proto nařízení č. 4790/1917 v § 21, že za nedoplatky tam uvedených pří-

spěvků jest odpovědný nejen původní dlužník, nýbrž i každý, kdo toho kterého času je majitelem podniku, aniž z tohoto záručního závazku vyloučilo dražební nabyvatele podniku, měl ministr pro toto ustanovení podklad v uvedeném § 2 zákonného článku VII:1917, a bylo proto na ustanovení to pohlížeti jako na platnou normu.

Jest ovšem pravda, že podle 2. odst. § 1 zákonného článku LXIII:1912 mělo býti ono opatření zrušeno, když válka byla ukončena. Leč ke zrušení onoho min. nařízení ve skutečnosti nedošlo, zákonem samým pak přímo za zrušené ukončením války prohlášeno nebylo. Naopak bylo v odst. 1 čl. I. zákona z 23. května 1922 č. 168 Sb. vysloveno, že všechna opatření učiněná podle zákonného článku LXIII:1912 a podle dodatečných zákonů k němu vydaných . . . zůstávají v platnosti s výjimkami uvedenými v odst. 2 a 3. Tyto výjimky se však min. nařízení č. 4790/1917 netýkají, a zůstalo proto nahore citované ustanovení § 21 min. nař. č. 4790/1917 v platnosti. (Srov. nálezy Boh. A. 6689/27 a 6867/27). Nemohl se proto dopustiti žal. úřad nezákonnosti, jestliže na jeho základě a vzhledem k jeho obsahu uznal na ručební závazek st-lův.

Stížnost ovšem má ještě za to, že svým rozhodnutím dostal se žal. úřad do rozporu s ustanovením § 173 zák. č. 221/1924 Sb. Výtku tuto vznáší však stížnost neprávem již z toho důvodu, že ustanovení cit. § 173 dopadá jen na pojistné podle zákona č. 221/1924 Sb., to jest nemocenské, invalidní a starobní, nikoli též na pojistné příspěvky úrazové.

Konečně uplatňuje stížnost, že již před vydáním záručního platebního příkazu byly úrazové příspěvky promlčeny a že žal. úřad měl k tomu přihlížeti z moci úřední. I tu je stížnost na omylu, neboť povinnost přihlížeti ex officio k tomu, zda straně předepsané úrazové příspěvky jsou promlčeny, právním řádem administrativním úřadům uložena není.

Č. 12.280.

Zdravotnictví. — Řízení správní: I. Vlád. nařízením č. 187/1929 Sb. bylo na zem. úřady přeneseno také provádění disciplinárního řízení proti stát. obv. lékařům, a tedy i provádění suspense a zastavení smluvních požitků jako jeho součást. — II. Při zanedbání služební povinnosti stát. obv. lékařů neplatí služební pragmatika, nýbrž ustanovení služební smlouvy s nimi sjednané. — III. Stanoví-li služební smlouva sjednaná se stát. obv. lékařem, že úřadu je vyhrazeno provést v určitých případech jeho suspensi, ačli podle služeb. pragmatiky lze provést v obdobných případech i suspensi stát. úředníka, může úřad lékaře suspendovati jen, když jde o případ, který jest uveden ve smlouvě a ve kterém by i státní úředník mohl býti suspendován.

(Nález z 3. února 1936 č. 10.478/36.)

Věc: MUDr. Josef L. ve Vysokém nad Jizerou proti rozh. min. veř. zdrav. a těl. výchovy z 24. dubna 1933 o suspensi a zastavení služebních požitků.